

HỒI THỨ NHẤT GIANG HỒ BIẾN ĐỘNG

Hán Dương không phải là địa linh nhân kiệt của võ lâm, thường ngày rất ít khách giang hồ qua lại, mấy ngày hôm nay đột nhiên có vẻ nhộn nhịp hẳn lên, khách qua lại chằng chịt phải là trong giới giang hồ rồi vì người nào cũng đều có võ khí hoặc nét mặt trầm trọng từng trải. Chỉ còn một ngày nữa là đến lễ Giải hạn mồng ba tháng ba, chắc là không khách du xuân chẳng hay là sự cố Đại hiệp Tư Mã Công của đất Hào Dương bị thảm sát trên đường về hôm trước Tết Nguyên Đán. Dĩ nhiên muốn biết rõ thì chẳng có nơi nào khác hơn là tửu quán, cao lầu đang đầy ắp các khách võ lâm giang hồ. Hiện tại Hoàng Hoa tửu lâu là có vẻ đông khách hơn mọi tửu lâu khác vì nó sạch sẽ lịch sự hơn, giá cả lại không mắc lắm so với túi tiền của đại đa số hào kiệt giang hồ. Ở đây gần như có đủ các gương mặt tiêu biểu cho giới võ lâm giang hồ. Tít mãi bàn phía trong cùng là một thiếu niên dung mạo rất tuấn nhã, da trắng mặt trái soan nhưng y phục rất tầm thường. Chiếc áo của chàng từ màu xám đã ngả ra gần thành trắng rồi, tuy rằng nó vẫn sạch sẽ phẳng phiu. Thiếu niên này chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi nhưng thái độ rất ung dung hình như là người đã lăn lộn quá nhiều nên già trước tuổi vậy. Chàng ta chiếm hẳn một bàn ngồi nhâm nhi chung rượu, chẳng nhìn ai cả nhưng thỉnh thoảng lại hơi nhếch mép cười vì những câu bình phẩm của các thực khách ngồi bàn kế bên. Đột nhiên có một giọng nữ nhân quát lớn :

- Người nói ai hung dữ, thử nhắc lại coi !

Hán từ này đỏ mặt lên ấp úng chưa biết trả lời ra sao thì nhân vật trung niên ngồi bên cạnh đã đứng dậy chấp tay chào một cái rồi nói :

- Lâm huynh đệ đây vô ý tứ, mong rằng tiểu cô nương bỏ quá cho.

Mọi người trong quán đều gật đầu khen nhân vật này cư xử rất lịch sự. Tiểu cô nương không thèm đếm xỉa gì đến cứ hùng hổ quát thêm :

- Cứ chửi mắng người ta rồi xin lỗi là xong được sao ? Người bước ra khỏi quán cho bản cô nương trừng trị mới được.

Phùng lão vội vàng đứng dậy vái chào trả lễ rồi mở lời ngăn cản :

- Người ta đã biết lỗi, tiểu chủ cũng không nên thái quá mà hư hỏng việc lớn đi đấy.

Tiểu cô nương này nghe nói tới "Đại sự" thì đã bớt giận ngồi phịch xuống ghế miệng "Hừ hừ" mấy tiếng để ra oai. Thiếu niên thấy vậy không sao nhịn được liền cười "Hi hi" nho nhỏ. Tiểu cô nương lại nổi cơn tức giận đập bàn toan quát mắng thì chợt nghĩ như vậy cũng hơi vô lý nên xịu mặt xuống, lờm chàng thiếu niên một cái ra vẻ tức giận lắm. Chàng ta vuốt mũi ngó lơ đi chỗ khác giả vờ như không hay biết gì cả. Hành động này vô tình lại làm tiểu cô nương tức giận thêm, đột nhiên nàng hoa tay một cái đã có hai đường gió màu xám xám bay vút tới ngực thiếu niên liền. Phùng lão cả kinh vội nhòe dậy ngăn cản nhưng không sao kịp được. Mọi người trong quán đều giật mình thất sắc vì không ngờ tiểu cô nương này lại ra tay bất ngờ như thế và ám khí đi rất nhanh, tiếng gió rít lên vì vu chứng tỏ công lực của tiểu cô nương này

không phải là vừa. Chỉ chớp mắt ám khí đã đến ngực của thiếu niên, ai cũng tin chắc chàng ta phải bị thương liền, ngờ đâu thiếu niên này nghiêng người đi một cái rất ảo diệu. "Phập phập" hai tiếng động vừa dứt thì mọi người đã thấy đôi đũa gỗ cắm sâu vào thành ghế rồi. Thiếu niên nhăn nhăn cái mặt quài tay rút đôi đũa ra ngăm nghía rồi đặt nó lên bàn chẳng nói gì cả. Phùng lão thở hắt ra, vung tay tạ lỗi với thiếu niên rồi nói :

- Đệ đệ thân pháp đẹp tuyệt, lão có lời khen ngợi và xin nể mặt lão xí xoá đi cho.

Thiếu niên gật đầu cười nhẹ trả lời :

- Phùng lão tiên bối không nên áy náy, việc này do tại hạ lỗ mãng cười không phải lúc vậy thôi.

Đột nhiên có một giọng nói ồm ồm từ góc phía ngoài vang lên :

- Phi Hạc thủ pháp ghê gớm thật nhưng cứ hơi một tí là giở ra thì còn thể thống gì nữa?

Phùng lão giật mình quay lại thì ra đây là một đầu đà thân hình vạm vỡ, lông mày lại rậm như hai cái chổi khiến hình dạng càng thêm uy mãnh khiếp người.

Phùng lão cười câu tài nói :

- Lão mắt kém chẳng biết đại sư phụ nhưng nhăn lực nhìn ra được Phi Hạc thủ pháp thì chắc danh tính chẳng phải là nhỏ.

Đại đầu đà chẳng thêm trả lời nhưng một tên mặt dài râu ngắn ngắn bên cạnh đã vênh mặt lên nói giọng the thé :

- Lão già này thật chẳng biết Thái sơn trước mặt nên nói lếu láo như vậy. Đây là Thái đại sư Hộ Pháp Luân Hồi Bang vang danh bốn bể mà lão không biết tới thì thật là kém quá !

Thật ra Luân Hồi bang chỉ là một Bang phái nhỏ ngoài Ngọc Môn quan, giáo lý nửa Trung Nguyên nửa Tây Vực ít ai biết tới mà tên mặt dài khoa trương như vậy thì lỗ bịch vô cùng.

Tiểu cô nương từ nãy tới giờ đã ngấm ngấm tức giận nhiều chuyện, nhân việc này phát tác lên quát lớn :

- Tưởng gì chứ Hộ Pháp Luân Hồi bang so với quán gia ta đây còn kém xa, hay ho gì mà khoe rầm lên thế ?

Thái Đầu Đà trợn mắt cũng quát lại :

- Tiểu nha đầu này kiêu ngạo thật, nể ngươi còn trẻ nít chứ không thì phiền với ta rồi đấy!

Tiểu cô nương này có sợ hãi gì hấn, liền trợn mắt trả lời :

- Ngươi nói ai con nít? ngươi muốn phiền thì cứ phiền chỉ cho bản cô nương coi thử xem Luân hồi bang có gì hay nào ?

Phùng lão xua tay rồi rít ngăn cản tiểu chủ nhân của mình ngồi xuống nhưng lão già mặt dài này đã đứng bật dậy nói :

- Thái Đại Sư không muốn tranh đua với con nít thì Triệu mỗ thay mặt dạy cho nó một bài học. Tiểu nha đầu kia người có dám ra ngoài sân hứng gió không hay là lớn miệng mà nhỏ mặt ?

Tiểu cô nương sầm nét mặt lại, dung mạo lại càng xinh đẹp hơn, vừa hoa tay một cái vừa quát :

- Cần gì phải ra ngoài sân ?

Lời nói chun dứt thì cũng giống như lần trước, đôi đũa của Phùng lão đã biến thành hai sợi dây màu xám bay tới nhanh không thể tưởng được tên mặt dài cũng bất chước thiếu nên lách người đi một cái, ngờ đâu lần này lại khác hẳn, đôi đũa tới trước ngực hần chừng một thước thì bỗng chia làm hai đường, cong cong đánh luôn vào hai vị trí thượng hạ của tên này. Hần kinh hoàng kêu "Ối chà" vội nhào hần người ra để tránh thì đã muộn mất một giây. Mười phân chắc chắn hần phải thọ thương cả mười nhưng mọi người chỉ nghe "Bộp bộp" hai tiếng nhỏ, cây trượng của tên Đầu Đà hoa một vòng đã gạt được hai chiếc đũa văng đi rồi. Trong khi tên mặt dài lồm cồm bò dậy thì Thái Đầu Đà trầm mặt xuống nói :

- Không cho con tiểu nha đầu này biết mùi vị đau khổ thì không xong rồi!

Dù sao hần cũng có địa vị một chút nên nén giận bỏ ra ngoài sân phía sau gọi to :

- Tiểu nha đầu ra đây cho lão gia dạy bảo một chút coi nào.

Đương nhiên chẳng cần kêu gọi lần thứ hai, tiểu cô nương cũng đã hùng hăng bước ra rồi, Phùng lão đi theo như bóng với hình. Thái Đầu Đà đặt cây thiền trượng xuống đất rồi xắn hai tay áo rộng lên nói :

- Tiểu nha đầu mà chống được mười chiêu Ma lôi chuông của lão đây thì lão gia sẽ quì g xuống hô to "Nữ sư phụ" ngay.

Phùng Quán Gia bước tới, trầm giọng trả lời hần :

- Ta có nghe danh của Ma chuông rất Dương Cương, hôm nay thay mặt tiểu chủ thưởng thức vài chiêu xem nó lợi hại như thế nào?...

Tiểu Cô nương hét lên lanh lảnh :

- Phùng lão để ta thử trước, người lui ra đi.

Thái Đầu Đà cũng ngán người ra nói tiếp :

- Chủ ý của ta là dạy dỗ tiểu nha đầu chứ có động chạm gì đến lão đâu ?

Phùng Quán Gia cười nhạt trả lời :

- Đã là thuộc hạ có lý đâu lại để chủ nhân phải ra tay, vả lại lâu lắm rồi lão cũng chưa sử dụng Âm Dương thôi ân chuông nên cung ngựa ngứa tay chân lắm.

Thái Đầu Đà nhú tí lông mày chỗi xể lên suy nghĩ thì thốt nhiên tên mặt dài la lên :

- Âm Dương thôi ân chuông, hóa ra đây là Âm Dương khách Phùng Triệu Phi nổi tiếng giang hồ từ mười năm trước đây.

Phùng Quán Gia liếc mắt nhìn tên mặt dài gạt đầu khen ngợi :

- Người kiến văn khá lắm, hiện tại còn có người nhớ đến tên ta thì vinh dự thật.

Tên mặt dài áp ứng hỏi lại ông ta :

- Hình như... hình như lão phục thị cho Minh Chủ võ lâm mà ?

Phùng Quán Gia tức Phùng Triệu Phi lại gật đầu mấy cái mới trả lời:

- Người nhớ chẳng lầm đâu, hiện tại ta vẫn là quản gia cho Phương Minh chủ chứ có thay đổi gì đâu ?

Tên mặt dài chợt giật mình hỏi dồn luôn :

- Như vậy là tiểu.. tiểu cô nương đây cùng ở... ở Thiên Ngọc Trang ?

Hắn định nói "tiểu nha đầu" nhưng vội sửa lại là "tiểu cô nương" thái độ áp ứng và có phần sợ hãi rồi. Phùng Quán Gia trầm giọng trả lời:

- Đã nhận ra Phi Hạc thủ pháp mà còn chưa biết tiểu chủ nhân của ta là ái nữ của phương minh Chủ ư?

Không những Thái Đầu Đà va tên mặt dài giật bắn cả người lên mà các thực khách trong tửu lâu nghe được cũng giật mình theo, duy nhất chỉ có thiếu niên tuấn tú nọ là cười ruồi mà thôi. Thái Đầu Đà "Hừ" một tiếng ồm ồm nói thật lớn:

- Dù có là ái nữ hay đích thân Phương Ngọc Điềm tới đây thì Luân Hồi Bang cũng không thể theo sự sai khiến vô lý được.

Phùng Quán Gia thấy Thái Đầu Đà này lỗ mãng kêu tên thực của Minh Chủ võ lâm ra thì rất căm giận, trầm giọng nói :

- Phương Minh Chủ được toàn thể võ lâm giang hồ xưng tụng trong Đại hội tại Ngũ Nhạc, Luân Hồi Bang tự thị cái gì mà dám một thân mình đứng ra phản đối?

Thái Đầu Đà trợn mắt lên trả lời :

- Luân Hồi bang tự do tự tại ngoài Ngọc Môn Quan, vả lại trước kia đâu có tham dự việc tôn xưng nên chẳng có công nhận gì hết.

Phùng Quán Gia ngửa mặt lên trời cười dài một hồi rồi nói :

- Phương Minh chủ công việc đa đoan chưa có thời giờ thanh sát vùng biên ngoại, quả nhiên Luân Hồi bang không coi tôn ti trật tự ra gì, hiện nay lại còn muốn vào Trung Nguyên để dương oai nữa thì thật lão luyện quá. Phùng mỗ thay mặt Minh chủ dạy bảo người một phen mới được !

Thái Đầu Đà quát lớn "Hay lắm" rồi bước chân trái giữ bộ vị rất vững chắc sửa soạn nghênh chiến liền. Thiếu niên tuấn tú ngồi ung dung uống rượu, tai nghe song phương hơi một tí là mở miệng ra nói hai chữ "Dạy bảo" thì nhãn mặt hoài, trong lòng tự nhủ "Nhân vật võ lâm giang hồ ai cũng kiêu ngạo đòi hơn người cả, thảo nào trước kia phụ thân chẳng muốn cho ta bước vào giang hồ là vậy". Chàng liếc mắt thấy tiểu cô nương đã hăm hở rút trong mình ra một cây nhuyễn tiên thì lại tự nghĩ "Phương Ngọc Điềm được tôn xưng là Phi Hạc Minh Thần thì chắc công bình chính trực lắm ngờ đâu lại chẳng để ý giáo huấn ái nữ gì cả". Thật ra chàng thiếu niên này đâu có biết Phương Minh Thần goá vợ từ lúc ái nữ mới lên ba tháng, do công việc bận rộn đa đoan nên ái nữ được mối người trong trang nuông chiều đi thành quen nết, vì vậy bước chân ra giang hồ vùn buông lung tính tình là vậy. Tiểu cô nương này tên là

Phương Tiểu Nga, từ nhỏ rất ham thích các môn ám khí, phi đao, Thiên Ngọc trang lại nằm giữa Tương Dương và Thành Đô thuộc Tứ Xuyên thì hợp thời vô cùng vì Tứ Xuyên từ mấy trăm năm nay vẫn là thánh địa của môn ám khí nhất là Đường gia, cực kỳ nổi tiếng. Quanh vùng đó mấy trăm dặm dân cư thường gọi là Thiên Ngọc tiên nữ thì đủ biết sắc đẹp của nàng tuyệt thế vô cùng. Thiếu niên này cầm lấy đôi đũa vừa rồi Phương Tiểu Nga đã dùng làm ám khí, trong giọng nầy nở biết bao nhiêu là tâm sự. Chàng bỗng giật mình đánh thót một cái vì Phùng Quán Gia đã quát lớn, thân hình chợt di động quay tít, từ vòng tròn xoáy như chong chóng đó đã phát ra hai chuồng, một âm một dương rất quái lạ. Thái Đầu Đà tính tình nóng nảy lập tức đối chuồng liền chẳng cần biết thực lực đối phương ra sao cả. Hai chuồng chạm nhau phát sinh một âm thanh trầm rất lớn, dư lực hất cả vào tròng tửu lâu, mỗi người vội chăm chú nhìn ra thì ra song phương đã thu hồi chân lực lại rồi. Cả hai đứng trừng mắt nhìn nhau để dò xét. Phùng Quán Gia ngẫm rúng động trong lòng vì quả nhiên Ma Lôi chuồng của Thái Đầu Đà mạnh mẽ không sao lường được, ông ta bề ngoài vẫn bình tĩnh nhưng thật ra đã bị chuồng lực đối phương chấn động đau nhói lên rồi. Thái Đầu Đà cười nhạt, đột nhiên tung người lên cao rồi từ trên song chuồng úp xuống theo chiêu thế "Hạ lập đối ta" uy thế cực kỳ mãnh liệt. Phùng Quán Gia tự biết mình không sao chống cự được chiêu này bằng sức lực nên lập tức xử chiêu "Thiên âm vũ khắp" trong Âm Dương Thiên Ấn chuồng, một tay đẩy một tay kéo làm giảm bớt công kích của đối phương. Đồng thời sau chiêu "Thiên âm vũ khắp" là chiêu "Túy ngọc sa trường" người ngã ra sau gần sát đất để Thái Đầu Đà lỡ trớn sắp hết đà rơi xuống mới đẩy chuồng lực ra. Đứng ra về lực Phùng Lão không sao chống lại được sức Dương Cương của Ma Lôi chuồng nhưng chiêu thức này rất ảo diệu khiến cho Thái Đầu Đà kinh hoảng vội vàng đưa chéo chuồng lực ra. "Bùng" lần này âm thanh vang động hơn lần trước và Thái Đầu Đà phải loạng choạng lùi lại mấy bước mới đứng vững được. Thiếu niên anh tuấn đã ra sân từ bao giờ không biết, hấn chấp tay sau đít thái độ rất ung dung hô to :

- Một thắng một thua, hai bên coi như hoà.

Phương Tiểu Nga nguyền chàng ta một cái rồi giận dữ nói :

- Ai cần tiểu tử xen vào làm chi, tiểu tử là ai?

Thiếu niên mỉm cười vui vẻ đưa một tay lên chào :

- Tại hạ là Tiểu Phi Thố đơn giản chỉ vì chạy trốn rất nhanh mà thôi.

Phương Tiểu Nga trợn mắt lên quát luôn :

- Phi Thố hay Phi Thứ gì cũng lui ra cho người ta giao đấu, và đừng có chỗ mồm vào nữa.

Thiếu niên ngoại hiệu Tiểu Phi Thố lên tiếng "Được, được" và lui ra mấy bước đứng sau lưng Phương Tiểu Nga để xem. Hiện tại Phùng Quán Gia và Thái Đầu Đà đều ngưng thân tập trung vào chân lực sửa soạn lần đối chuồng thứ ba, do vậy không khí im lặng như tờ. Được một lúc Phương Tiểu Nga thấy sau gáy mình cứ nhột nhột hoài thì tức quá quay lại quát chàng ta :

- Người đứng lên trên mà xem sao cứ thập thò sau lưng người ta như thế?

Tiểu Phi Thố lại "Được, được" rồi tiến lên mấy bước đứng ngang hàng với nàng, thái độ của chàng ta dễ thương và tức cười, nửa như khôn, nửa như dại, chẳng sao

đoán ra được. Phương Tiểu Nga cũng chẳng có thời giờ để suy đoán vì Phùng Quân Gia đã cùng Thái Đầu Đà chiết chiêu rồi. Lần này không có âm thanh nào cả chỉ có chưởng phong xoáy cuộn lên vù vù như đang trông cơn lốc mà thôi. Đó là do Phùng Quân Gia dùng Âm Dương biến đổi chưởng pháp không cho đối phương trực tiếp nữa, quả nhiên sức cường bạo phải thua kém sự ảo diệu, được chừng năm mươi chiêu thì Thái Đầu Đà đa hoa cả mắt, cứ xuất chưởng đánh bừa khiến lộ sơ hở rất nhiều Phùng Quân Gia cả mừng quát lớn :

- Trúng này ! Quả nhiên "Hoàng hà nhập hải" dùng cả hai tay chấp lại đánh mạnh vào ngực của Thái Đầu Đà. Tên này vội vàng ngã ngửa người ra để làm giảm chưởng lực đi, hắt "Hự" lên một tiếng đau đớn lùi lại liên tiếp, miệng đã có máu ứa ra rồi. Đáng lẽ Thái Đầu Đà phải đứng vững lại mới đứng ngờ đâu người hắt lại ngã nhura nằm dài dưới đất khiến cho Phùng Quân Gia ngạc nhiên bước lên mấy bước toan cúi xuống xem xét thì Tiểu Phi Thố bỗng kêu lớn :

- Coi chừng ám khí !

Chàng ta báo động rất đúng lúc nhưng lại hơi muộn vì cự ly của bai người quá gần. Chỉ thấy "Xì xì" nho nhỏ từ hai bên nách của Thái Đầu Đà bay ra mấy viên đạn, chỉ nhỏ bằng ngón tay út nhưng lực đạo rất mạnh. Phùng Quân Gia ứng biến cũng rất nhanh nhạy, nghiêng người đi tránh được ba viên bên trái. Đồng thời với tiếng kêu của Tiểu Phi Thố, Phương Tiểu Nga cũng vùng nhuyn tiên lên "Độc, độc" đánh trúng hai viên bên phải văng chéo ra ngoài. Bởi vì Phùng Quân Gia nghiêng người qua phải nên còn lại một viên không bị cản trở bay thẳng vào huyệt "Khuyết Bồn" của ông ta. Phùng Quân Gia chưởng bộ vị nghiêng người đứng có một chân nên không sao biến thế được đành kinh hãi nhắm mắt chịu chết, đột nhiên có bóng người thấp thoáng, viên phi đạn này chỉ còn cách huyệt "Khuyết Bồn" chừng một phân đã bị đánh trệch đi nó bay đánh "vù" một cái sượt qua má của Phùng Quân Gia, lập tức tạo thành vết máu đỏ tươi liền. Phùng Quân Gia đứng đó người ra mất một lúc mới định thần quay lại cảm ơn Tiểu Phi Thố :

- Khinh công của đệ đệ cao siêu vô cùng, nếu không lão đã toi mạng mất rồi !

Phương Tiểu Nga cũng nhìn chàng ra vẻ khen ngợi nhưng mặt hoa vẫn cau đôi mày lại, có ý không bằng lòng về việc xen vào của chàng.

Phùng Quân Gia chợt thấy nét mặt Tiểu Phi Thố có vẻ gì đó hơi lạ lòng liền giật mình quay lại thì ra Thái Đầu Đà và tên mặt dài đã thừa cơ hội vọt lên mái nhà chường cạnh một bên sân, Phùng Quân Gia quát lớn:

- Hai tên hèn hạ này chạy đâu cho thoát ?

Vừa nói ông ta vừa tung mình lên định đuổi theo thì phía sau hai tên đó có mấy ánh chớp lập lòe, vừa phi đạn vừa kim châm bay ngược trở lại như một đám mây đen vậy. Phùng Quân Gia phải lộn đi mấy vòng mới tránh hết được, ông ta lộn quá nhanh nên khi hạ thân bị dư lực quán tính lôi kéo không sao đứng vững được đành phải hạ hai đầu gối xuống. Tư thế này không được đẹp mắt nhưng trong khi sông chết thì cần gì phải xấu hổ, Phùng Quân Gia còn cố gắng hô hoán:

- Đuổi theo nó mau !

Phương Tiểu Nga dậm chân nói với giọng giận hờn :

- Hai tên ấy chạy mất từ lâu rồi còn đuổi mau với chậm gì nữa ?

Tiểu Phi Thố cứ đứng thông tay cười hì hì làm cho nàng càng thêm tức giận "Hứ" một cái rồi ngoe ngoáy đi vào túm lâu liên. Phùng Quán Gia chấp tay chào rồi nói :

- Dù sao tên đầu đà ấy cũng bị lão đánh cho bị thương rồi, chúng ta vào uống chút rượu đi !

Tiểu Phi Thố chẳng khách sáo gì theo ông ta vào ngồi chung bàn. Phương Tiểu Nga thấy chàng ăn mặc có vẻ nghèo hèn thì bĩu môi vênh mặt lên chứ không thêm nói năng gì cả. Biết tính tiểu chủ của mình, Phùng Quán Gia cứ mặc kệ nâng chung rượu lên rồi nói vớt thiếu niên :

- Đệ đệ tính danh là gì cho lão được biết, sau này có dịp gì vui mừng mới biết mà gởi thiệp báo chứ!

Tiểu Phi Thố nghiêm trang trả lời :

- Thật tình tại hạ chưa thể tiết lộ được, lão quán gia cứ gọi Tiểu Phi Thố như mọi người là được rồi !

Phùng Quán Gia nhú mày một chút rồi lại hỏi qua chuyện khác :

- Khinh công của đệ đệ cao siêu không thể tưởng được, chẳng hay tôn sư là ai và có môn gì tuyệt nghệ nữa không ?

Tiểu Phi Thố cười hì hì trả lời :

Lão quán gia khen khinh công thì tại hạ nhận liền vì là Phi Thố mà, thỏ đã chạy nhanh thì phải biết còn ngoài ra chẳng có võ công gì ra hồn cả ?

Phùng Quán Gia nghe đầu nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ nghi ngờ chàng còn giấu giếm võ công, nhưng ông ta là người rất tế nhị liền hỏi qua chuyện hiện tại luôn :

- Đệ đệ nói thế thì tin thế, chuyện đó đẽ sau, còn bây giờ đệ đệ có bận rộn công việc gì không ?

Tiểu Phi Thố miệng vẫn hơi mỉm cười nhưng ánh mắt chợt có chút mơ màng và đau khổ thoáng qua :

- Tại hạ không thân thích, không gia đình, rày đây mai đó thì có việc gì mà bận rộn, lão quán gia hỏi như vậy là có ý gì ?

Phùng Quán Gia trầm giọng nói :

- Chẳng qua lão và tiểu chủ đây du ngoạn giang hồ một chuyến nếu đệ đệ có thích thú thì chúng ta đi chung cho vui.

Phương Tiểu Nga trừng mắt chen vào :

- Không được... công việc... công việc của ta rất bí mật,... cho tiểu tử đi theo thế nào được, vả lại ta không thích tiểu tử này chút nào cả !

Tiểu Phi Thố lững lờ nói thủng thỉnh :

- Đương nhiên ái nữ của Minh Chủ xuất môn là phải có việc quan trọng, tại hạ xin bái biệt, biết đâu sẽ gặp lại trên đường ngày mai thôi .

Nói xong Tiểu Phi Thố cầm chung rượu uống cạn rồi đưa một tay lên bái biệt, xoay lưng định đi liền. Phùng Quán Gia bỗng nhiên gọi giật lại :

- Đệ đệ khoan đi, để lão hỏi thêm một lời nữa !

Ông ta ngấm nhìn Tiểu Phi Thố một hồi mới thông thả hỏi :

- Hình như đệ đệ chỉ dùng có tay trái thì phải ?

Tiểu Phi Thố cười nhẹ, chàng gật đầu rồi nói :

- Lão quán gia tinh mắt thật, cánh tay phải của tại hạ bị liệt nhược từ năm lên mười hai tuổi cho đến bây giờ.

Phùng Quán Gia hớn hở gật đầu khoe luôn :

- Thiên Ngọc Trang có một toa "Tái sinh Thân đơn" cực kỳ hiệu nghiệm về chữa trị chứng liệt nhược, đệ đệ sau này nhớ ghé lại, lão sẽ nói với Minh Chủ giúp dùm cho.

Tiểu Phi Thố cúi đầu cảm ơn rồi cười hì hì :

- Đến Sanh tử Thân y Hàn Vu Ý mà còn chiu bó tay thì rõ ràng cái số của tại hạ phải đúng thế rồi có uống thêm Tái sinh Thân đơn cũng chẳng ăn thua gì đâu !

Giọng nói vẫn vui vẻ nhưng sao hàm chứa một chút thê lương khiến cho Phương Tiểu Nga cũng thấy cảm động trong lòng một chút. Phùng Quán Gia thì không nói ra lời, đến Sanh tử Thân y Hàn Vu Ý mà phải chịu bó tay thì quả là không còn phương pháp nào nữa rồi. Phùng Quán Gia và Phương Tiểu Nga cứ ngồi ngẩn người ra suy nghĩ, Tiểu Phi Thố đã lẳng lặng bỏ đi lúc nào mà chẳng ai hay biết gì cả. Hiện tại thực khách thấy chẳng còn gì náo nhiệt nên bỏ đi quá nửa, không khí trong tửu lâu đã êm ả trở lại, có đến mấy khắc Phương Tiểu Nga mới chợt lên tiếng :

- Giờ này còn sớm nữa, Chúng ta đi thôi !

Phùng Quán Gia gật đầu kêu gọi chủ nhân tính tiền rồi cùng với nàng nhắm húng Sơn Đông mà đi. Cả hai đang trình mấy ngày thì đã tới Chung Nam Sơn, nơi đây chính là chỗ Tư Mã Công bị địch nhân chặn đánh trên đường về Hào Dương. Hòn núi này tuy không rộng như Côn Luân nhưng phong cảnh cũng rất hùng vĩ, đường lối xuyên qua xuyên lại hiểm trở vô cùng, Phùng Quán Gia ngấm nhìn phong cảnh rồi hạ giọng:

- Nghe đồn khu vực này có một bọn sơn tặc rất lộng hành, chúng ta cũng nên coi chừng một chút.

Phương Tiểu Nga cười nhạt nhướn mày hỏi lại :

- Chỉ là sơn tặc mà lão quán gia hãi sợ đến thế sao ?

Phùng Quán Gia gật đầu chậm rãi nói :

- Đúng ra chẳng có sợ hãi gì mấy tên lâu la tiểu tốt nhưng đầu đảng lại là Hắc Phiến Lão quỷ thì đáng gờm đấy chứ ?

Phương Tiểu Nga sững sốt hỏi nhanh :

- Ủa ! Hắc Phiến Lão Quỷ thì ta có nghe danh, chẳng lẽ một nhân vật nổi tiếng như vậy lại cam tâm làm sơn tặc sao ?

Phùng Quán Gia trầm ngâm trả lời :

- Tính nết hần này vừa độc ác vừa quái dị không thể nào hiểu được tại sao. Đúng ra với võ công cao siêu như thế hần thừa sức tung hoành giang hồ nhưng lại thích cát cứ ở đây mới thật khó hiểu thêm.

Phương Tiểu Nga cũng trầm ngâm theo ông ta, nàng thở dài một hơi rồi mới buông thông:

- Không chừng Hắc Phiến Lão Quỷ có chủ ý gì đó. Có thể hần ta là chủ chốt trong việc sát hại Tư Mã Công đại hiệp.

Phùng Quán Gia gật đầu :

- Chắc chắn thì chưa nhưng tiểu chủ muốn đích thân điều tra thì bắt đầu bằng Hắc Phiến lão Quỷ là hay lắm. Lão có nghe Tư Mã Công bị một loại vũ khí kỳ lạ đánh nát cả phần ngực, có khi là Hắc phiến của lão không chừng. Cả hai vừa đi vừa bàn soạn, thì ra tiểu cô nương Phương Tiểu Nga này tính nết rất ương bướng, ở Thiên ngọc Trang cứ đụng chạm gây gổ với nhị Trang chủ Sư thúc tử là Hoàng Thái Cung hoài. Vụ án Tư Mã Công xảy ra trước Tết nhưng Phương Minh chủ bận rộn công việc mãi đến đầu tháng ba này mới xuất môn, Phương Tiểu Nga chán ghét vị sư thúc mới theo đi, như ý cũng đồng thời mở cuộc điều tra cùng với thân phụ, biết đâu chẳng nổi tiếng võ lâm giang hồ, vang danh Thiên Ngọc nữ hiệp. Phùng Quán gia được Phương Trang chủ giao phó việc chăm nom cho nàng, hết lời ngăn cản mà không được nên đành phải đi theo để bảo hộ vậy. Đột nhiên có mấy bóng người mặc toàn quần áo màu đen từ trong bụi cây tiến ra, tên nào cũng cầm vũ khí lấp loáng, thái độ mới nhìn sơ qua đã thấy rất hung dữ rồi. Phùng Quán Gia thở dài :

- Nhắc tới quỷ là có quỷ liền !

Phương Tiểu Nga găm nét mặt lại, gia tăng thêm cước bộ đến trước mặt tên áo đen thì dừng lại quát hỏi :

- Các ngươi là sơn tặc núi Chung Nam này phải không ?

Một tên có vẻ là đại ca, tướng mạo rất dữ dằn cộng thêm với làn da đen như lọ chảo càng khiến người khác khiếp vía, trầm giềng cười khàn khàn trả lời :

- Bọn ta là Quỷ Vô Thường đây tiểu cô nương xinh đẹp có sợ không ?

Phương Tiểu Nga tức giận quát lớn :

- Đến Hắc Phiến Lão Quỷ bản cô nương cũng chẳng sợ huống gì bọn quỷ nhỏ như mi !

Tên đại ca "Hùm" trong miệng trả lời luôn :

- Tiểu cô nương này hung dữ thật, tại hạ lại thích nữ nhân có tính khí như vậy mới là duyên kỳ ngộ.

Phương Tiểu Nga thấy tên này ăn nói có vẻ sàm sỡ đã toan phát tác lên thì bỗng một tên trong bọn bước tới nói nhỏ :

- Đại ca đừng làm hư chuyện lớn của lão nhân gia đây.

Tên đại ca giật mình, gật đầu một cái rồi lấy vẻ nghiêm nghị nói với hai người:

- Khu vực này ngày hôm nay đang có hoạt động của Diêm La trại, cấm chỉ toàn bộ khách qua lại hoặc xâm nhập, nhị vị nên quay về đi, ngày mai là có thể tự do được rồi.

Phùng Quán Gia cười gằn, bước tới trước một bước :

- Chung Nam sơn này là đất riêng của Diêm La, Diêm Vương gì đó hay sao mà có quyền cấm cản khách bộ hành?

Tên đại ca lé mắt nhìn Phùng Quán Gia, hấn nghi ngại trong bụng có lẽ đây là một nhân vật tiền bối cao thủ giang hồ nên không dám ngạo mạn nữa, chấp tay chào ông ta :

- Tiền bối thông cảm, chẳng phải Chung Nam sơn là của riêng tư gì hết nhưng theo lẽ phép giang hồ khu vực này có các Bang hội Môn phái đang hoạt động thì người khác không nên xâm phạm vào mới là đúng.

Phùng Quán Gia ngửa mặt cười dài một hồi mới lên tiếng :

- Người thuyết lý hay lắm nhưng lão đây là thuộc hạ của Minh Chủ võ lâm chẳng lẽ cũng không có quyền ưu tiên sao ?

Cả bốn tên đều giật mình lùi lại một bước, tên đại ca chấp tay chào rồi nói có vẻ cung kính hơn một chút :

- Tại hạ thật không biết có người của Minh Chủ giá lâm, thật là có lỗi quá!

Hắn mào đầu như vậy rồi ngật ngữ nói tiếp:

- Nhưng Lão nhân gia đã chỉ thị rất nghiêm nên tại hạ đành thất lỗi vậy, không sao dám để ngài kháchkhách đi vào khu vực này được.

Bóng hồng thấp thoáng một cái nhanh như điện chớp, Phương Tiểu Nga đã nhảy vọt tới đưa tay ra tát tên đại ca này liền. Tướng mạo thân thể của hắn coi cục mịch thô lỗ vậy mà thân thủ cũng không đến nỗi tầm thường, ngửa đầu ra sau theo thế "Thiết bản kiều" đã tránh được cái tát trong đường tơ kẽ tóc. Phương Tiểu Nga đã lùi về chỗ cũ, nàng tát không trúng nên trong lòng thầm hổ thẹn và tức giận, găm mặt xuống quát luôn:

- Thân thủ khá lắm nhưng mi đã biết là người nhà của Minh Chủ võ lâm mà còn ương bướng như thế được sao ?

Tên đại ca hoa thanh cương đao lên mấy vòng, âm thanh rít lên vi vu và loang loáng dưới ánh mặt trời khiến người khác phải lóa mắt, hấn trầm giọng nói :

- Tiên lễ hậu binh, tại hạ đã phân trần hết lời rồi, dù bây giờ có đích thân Minh Chủ võ lâm có đến đây cũng phải bước qua thanh đao này thôi !

Phùng Quán Gia hơi ngạc nhiên trong lòng, ông ta thường nghe nói bọn sơn tặc ở vùng này hung hăng và độc ác như quỷ nhập tràng, hiện tại tên này thân thủ lẫn lời ăn tiếng nói đều trầm tĩnh không đúng như lời đồn đại thì chắc chắn bên trong còn gì bí ẩn đây. Do đó Phùng Quán Gia vội bước lên che trước mặt Phương Tiểu Nga nói :

- Được rồi, mi đã nói như vậy thì rất minh bạch, tuy nhiên lão cần biết sơ lược Diêm La trại hoạt động về việc gì, có liên quan đến đại thể võ lâm hay không là cát bước quay lui liền.

Đột nhiên có một âm thanh la lối từ xa vọng tới :

- Chẳng có liên quan gì đến võ lâm đâu, chỉ có tử kiếp đến với tại hạ mà thôi!...

Vietkiem.com